

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. május 20.
(csütörtök)

Szepesy László

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

Énekek: 119,9-11, 431, 1,1-2

Alapige: Máté 5,17

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hogy Úrrá és Krisztussá tetted számunkra Jézust, és hogy az Ő királyi uralma alatt élhetjük mindennapjainkat. Hisszük és valljuk Igéd alapján, Szentlelkedtől indítva, hogy az Ő törvényei és parancsolatai érvényesek és igazak, és hogy úgy vezeti ezt a világot – hiszen Neki adtad a hatalmat mennyen és földön –, hogy az Téged dicsőítsen és magasztaljon. Ugyanakkor igaz, amit a zsoltárban énekeltünk, hogy még él az átok, az, hogy kevélyek vagyunk, és a Te törvényeid fölé helyezzük magunkat egyszerűen úgy, hogy saját fejünk után megyünk és a szerint élünk minden nap. Amikor tetteink, gondolataink és kívánságaink nem egyeznek meg a Tieddel, amikor nem kérjük ki az Ige vezetését, és nem a Lélek által vezetettek vagyunk, hanem bűnös szívünk által szolgátságban élünk. De magasztalunk, Úr Jézus Krisztus, hogy Te azért jöttél, hogy „*szolgai formát vévén fel*”, mindenben engedelmeskedjél szerető Atyánknak, a törvény minden apró pontját betöltsed, amelyet mi nem tudunk, és ezáltal az engedelmességed által azt az életet éljed, amit tőlünk is elvár szerető mennyei Atyánk. Köszönjük, hogy ez a Te engedelmességed hit által, ingyen kegyelemből nekünk tulajdoníttatik, mintha mi magunk soha nem vétkeztünk volna semmiben. Nem pusztán

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

nem vagyunk erre méltók, Urunk, hanem belátjuk, hogy mennyire távol áll ettől még most is természetünk, hisz óemberünk küzd a Te akaratod és törvényed ellen.

Bocsásd meg a mai nap elkövetett bűneinket is, amikor nem Igéd szerint cselekedtünk, vagy éppen elmulasztottuk a jót, amire Te alkalmat készítettél. És köszönjük, hogy a golgotai keresztáldozat ezekre a mai bűnökre is elegendő. Köszönjük az öröm evangéliumát, hogy Krisztus azért jött, hogy újjászüljön minket, valóban a Te ösvényeidben, parancsolataidban járasson.

Köszönjük, hogy ennek engedelmeskedve és ennek fényében gyűjtöttél ma este is össze minket, hogy magunkat megalázzuk Igéd előtt, ne csak figyeljünk arra, hanem mint a Te parancsodra, mint a Te hozzánk szóló élő igédre figyeljünk, és aszerint is igyekezzünk élni. Kérjük Szentlelked munkáját, Ő tisztogassa szívünket, erősítsen minket akaratodban, Hozzád való ragaszkodásunkban, és kérünk, hogy teremje meg a gyümölcsöt, amely Téged dicsőít, Téged magasztal, és amely a hitetlenek számára vonzó lehet, Rád mutató élet. Kérjük, hogy így legyen áldássá számunkra az ige, hogy „*ne csak hallgatói*”, hanem megtartói legyünk egymás javára és a Te dicsőségedre.

Kegyelmedben bízva kérünk, így legyél most is velünk, áldd meg istentiszteletünket Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A Máté 5,17-tel a Hegyi beszédben Jézus Krisztus egy új témáról: az Ószövetségről, a törvényről és prófétákról és Isten törvényéről kezd el tanítani minket. De miért pont erről? Miért ezzel folytatja a Hegyi beszédet? Nézzük meg röviden Urunk gondolatmenetét, amit a Hegyi beszédben eddig láthattunk. Először tanítványai boldogságáról beszélt a boldogmondásokban, majd arról, hogyan lehet miénk ez a boldogság. Úgy, hogy Isten az Ő népét sóvá és világossággá teszi ebben a világban, és rajtuk keresztül hirdeti az evangéliumot, és terjeszti az ige világosságát. Amikor sokan hallják a hirdetett igét, és látják annak jó cselekedeteit a hívők életében, akkor azokon keresztül Isten magához hívja a bűnös embert, és hit által elvezeti őt oda, hogy dicsőítse a mi mennyei Atyánkat. Ebből a gondolatmenetből magától értetődően következik az a kérdés, hogy mik azok a jó cselekedetek, amelyeken keresztül Isten megmutatja magát a világnak. Milyen életen, hiten és cselekedeten keresztül teszi Isten a világ világosságává tanítványait? A válasz az, amiről Jézus Krisztus alapigénken kezd beszélni: az Ószövetségben elénk adott törvény cselekedetein keresztül. Miért kezd tehát Krisztus a törvényről beszélni? Azért, hogy elénk adja, hogyan is kell

a világ világosságává lennünk. Ezt Isten törvényéből is megérthetjük többek között.

Van egy másik oka is annak, amiért Krisztus erről a témáról kezd el beszélni. Ez pedig az, hogy sokan nem tudták Krisztus korában, hogy Megváltónk hogyan viszonyul az Ószövetséghez, Isten törvényeihez. Miért volt ez kérdés sokak számára? Jézus elkezdte nyilvános tanítását, csodákat tett, és erre előálltak a farizeusok és írástudók, és megkérdőjelezték Őt azt mondva, hogy Te el akarod törölni a törvényt. De miért gondolták ezt? Azért, mert Krisztus elsősorban nem a törvényt és annak ítéletét, hanem az evangéliumot hirdette. Természetesen az előbbiekről is beszélt, és Isten törvénye szerint élt Ő maga is, tudjuk jól, hogy Ő mindent megcselekedett belőle. De tanítása középpontjában az evangélium, az örömhír, a szabadítás, Isten kegyelme, szeretete, bűnbocsánata és az örök élet ajándéka állt. Ez az evangélium, bár nem volt új, hiszen az Ószövetség korában is ismerték már a próféták, és hirdették, de mégis újszerűen hatott Jézus Krisztus korában, amikor a törvényeskedés elterjedt volt az egyházon belül is. Ehhez még azt is hozzá kell tennünk, hogy az evangélium teljes tanítása, tehát az egész evangélium még nem ragyogott fel az Ószövetségben, azt ugyanis teljes egészében Jézus Krisztus jelentette ki, és golgotai kereszthalálával és feltámadásával maga töltötte be. Lukács evangélista is Krisztus tanítása középpontjául az evangéliumot nevezi meg. Ugyanis amikor az evangélista beszámol Krisztus tanításának kezdetéről, akkor azt mondja, hogy Krisztus első zsinagógai prédikációja az evangélium hirdetéséről és beteljesítéséről szólt. Mert ezt az ézsaiási ígét olvasta fel megkísértése után, szolgálata kezdetén Krisztus a zsinagógában: *„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivel-hogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét”*. Ez volt az első alapigéje, az evangélium. Ezt követően, miután felolvasta a textust, az igehirdetést azzal kezdte, hogy *„ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra”*. Azaz Ő személyesen képviselte az evangéliumot. Ezt az evangéliumot hirdette Krisztus minden tanításában, ezt teljesítette be számunkra, és élte mindenki elé. Mert Krisztus élete is az evangéliumról beszélt, nemcsak a szavai, hanem a tettei is. Gyógyításai, szabadításai, a bűnösökkel való közösségvállalása, a vámszedők, paráznák elhívása Isten országába, könyörülete, csodái, az, hogy megbocsátotta az emberek bűneit, minden az életében az evangéliumról beszélt. A szentírók – hadd fogalmazzak így – nem véletlenül adták a Jézus életéről szóló bibliai könyvek címéül azt, hogy evangélium. Mert Krisztus teljes élete evangélium (örömhír) számunkra.

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

A farizeusok, írástudók azonban, látva Krisztus életét, cselekedeteit, és hallva az Ő tanítását, féltek attól, hogy Urunk szolgálatával a mózesi törvények tekintélyét lerombolja, és az általuk gyakorolt vallásos életet – amit a farizeusok olyan szépen kialakítottak – megkérdőjelezi. Az evangélium hirdetésén kívül azért is gondolták ezt róla, mert Krisztus másként értelmezte kora egyházának parancsait, és a mózesi törvényekhez másként viszonyult, mint a farizeusok és írástudók.

Krisztus ugyanis azokat az emberek által kitalált szabályokat, amelyeket Isten ígéje nem tartalmaz, nem tartatta be tanítványaival, és ebben eltért kora egyházának szokásaitól. Például a Máté 15 elején találunk erre egy esetet, amikor Jézust számon kérik, hogy tanítványai miért nem mosnak kezet az étkezések előtt „*a vének rendelkezései*” szerint. Urunk válasza egy kérdés volt erre a kérdésre, visszakérdezett: „*Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatát a ti rendelkezéseitek által?*” Mivel Krisztus Isten parancsolatait tartotta elsőnek és az egyetlen igazi parancsolatnak, az emberi rendelkezéseket pedig nem, különösen azokat, amelyek ellent mondtak Isten ígéjének, ezért vádolták Őt azzal, hogy el akarja törölni a törvényeket, mert emberi rendelkezéseknek mert ellent mondani.

Továbbá azért is vádolták azzal, hogy nem tiszteli Isten törvényeit, mert másként merte értelmezni és használni azokat, mint kora tanítói. Gondoljunk például csak arra, hogy hányszor vádolták meg Megváltónkat a szombatnap megtörésével, és hányszor kellett Neki e miatt Izráel népét tanítania, hogy mire is való a szombat, miért adta azt az Úr. Vagy gondoljunk arra, hogy a parázna nő esetében hogyan járt el, és mert megbocsátani neki a mózesi törvényekben előírt megkövezés helyett. Tanítványai nem böjtöltek, mint mások, hisz velük volt a vőlegény – magyarázta Krisztus –, és azt tanította, hogy „*nem az fertőzteti meg az embert, ami a szájon bemegy*” – a tisztátalan ételek –, „*hanem ami a szájból kijön*”, ami a szív teljességéből van. Krisztus tehát másként magyarázta, alkalmazta Isten törvényeit, mint kora tanítótársai, és ezt sem nem értették, sem nem túrték el az írástudók és farizeusok.

De mi volt a különbség Krisztus törvényértelmezése, alkalmazása és a farizeusoké, írástudóké között? Az összehasonlítás végett most csak néhány dolgot szeretnék megemlíteni, mert nagyon sok mindenben különbözött.

Először is a farizeusok megelégedtek azzal – szándékosan használok a megelégedés szót –, ha csak látszólag, azaz emberi megítélés szerint cselekedtek Isten törvénye szerint. Megelégedtek azzal, ha a többiek azt gondolták róluk, hogy na ez az ember megteszi, amit Isten parancsol; de azzal keveset foglalkoztak, hogy mi áll a tettek mögött, azaz azzal, hogy mi van az emberi szívben és mi van a saját szívükben. Ők a látszatot keresték,

azt, hogy úgy látszódnak a cselekedeteik, mintha... Röviden ez azt jelenti, hogy szerintük Isten törvényét be lehet tölteni úgy is, ha az ember cselekszik valamit, közben a törvény lelkeségével, lelkiületével nem törődik, azzal a törvényadóval, aki mögötte áll. Krisztus ezzel szemben itt a Máté 5-ben – majd a folytatásban fogjuk látni – rámutat arra, hogy Isten számára nem elég a külső cselekedet, hanem a szív tisztasága, őszintesége az, amelyet a törvényben Isten elvár tőlünk. Ezért mondja a folytatásban, hogyha valaki már azt mondja a másikról, hogy bolond, méltó az ítéletre, vagy csak úgy néz valakire, és gondolatban paráználkodik valakivel, már az megszegte a törvényt, még ha cselekedetileg nem történt semmi. Ezt egyértelművé tette számunkra Krisztus a Máté 23,27-28-ban is, amikor azt mondta: *„Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek”* – szépen le voltak meszelve –, *„belül pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Éppen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt”* – ugye az igaz az, aki Isten parancsa szerint cselekszik –, *„de belül rakva vagytok képmutatással és törvénytelen séggel”*. Krisztus tehát a törvény betöltése alatt nem pusztán a cselekedetek látszólagos véghezvitelét értette, hanem az a mögötti lelkiületre, szívre nézett, és ennek függvényében magyarázta Isten parancsait.

Másodszor: mivel a farizeusok azt hitték, hogy Isten számára elegendőek a külső látszólagos cselekedetek, ezért úgy gondolták, hogy be tudják tölteni az Ő törvényét, azaz Isten parancsai szerint tudnak élni. Én meg tudom tenni, amit a Biblia előír – hány embertől hallottam már ezt, Testvérek. Ezzel szemben Krisztus azt tanítja – ahogyan a Nikodémussal való beszélgetéséből is kiderül –, hogy az ember képtelen bármi Istennek tetsző jót tenni, mivel bűnös szívéből és megromlott emberi természetéből nem származik semmi jó, csak bűn. Ezért szükségünk van újjászületésre, szívcsereire, és csak ez után tesz minket Isten alkalmassá arra, hogy az Ő parancsolatai szerinti életre tudjunk törekedni. Törekedést mondom, mert teljesen nem tudjuk még hívőként sem betölteni Isten törvényét. Isten törvényét tehát a bűnös ember nem tudja betartani, csak az újjászületett embert teszi a Szentlélek képessé arra, hogy a szerint igyekezzen élni. Ez is nagy különbség volt a farizeusok és Krisztus törvényértelmezése között, hogy meg tudom-e tenni vagy nem, amit Isten kíván.

Harmadszor: mivel a farizeusok úgy gondolták, hogy be tudják tölteni Isten törvényét, ezért annak jutalmát, az igazságot is maguknak tulajdonították: önigazultakká váltak, mint arra Urunk többször is rámutatott a velük való beszélgetései során. Ezzel szemben Krisztus azt tanította, hogy a bűnös ember, miközben megpróbál Isten törvénye szerint élni, azt tapasztalja, hogy újból és újból elbukik, megszegi a törvényt, és nem tud enge-

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

delmeskedni annak, ezért a Szentlélek beláttatja vele, hogy nincs saját igazsága Isten előtt. Isten előtt az ember csak bűnös lehet a törvény betartását illetően, sosem lehet igaz önmagában. Ezt értette Krisztus az alatt, amikor azt mondta, hogy Ő a bűnösöket jött hívni, nem az igazakat. Mert egyedül Ő az, aki Isten törvényeit be tudta tölteni, Ő volt egyedül, aki be tudott tartani minden parancsolatot. Mi csak úgy lehetünk igazak, ha Ő ezt a bűntelenségét, igazságát nekünk adja, tulajdonítja hit által. Ezért imádkozott úgy Krisztus a János 17-ben, hogy Isten szenteljen meg minket az Ő igazságával. Szükségünk van tehát Krisztus igazságára ahhoz, hogy mi is megigazuljunk. Ezért minket a törvény nem az önigazsághoz vezet el, mint a farizeusokat, hanem „*Krisztushoz vezérlő mesterünkké*” lesz. Nem tudom betartani a törvényt, tehát nincs igazságom, honnan szedjek? Egyedül Krisztustól! Ahogyan Pál mondja: a törvényt Krisztushoz vezérlő mesterként adja nekünk Isten. Ahogyan az apostol a Róma 10,3-4-ben mondja saját népéről, az önigazultakról: „*Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmessé váltak. Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára*”. Valamint a Galata 2,16-ban is ezt mondja: „*Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem*” – írja az apostol nagyon világosan. Ebben nagyon különbözött Krisztus hozzáállása a törvényhez a farizeusokéhoz képest, mert nem mindegy, Testvérek, hogy én a hívő életem és jó cselekedeteim miatt remélem Isten igazságát, vagy akár még kegyelmét is, vagy pedig Krisztus miatt. Szörnyű dolog belegondolni, hogy valaki eljut a törvény cselekedeteiből oda, hogy önmagamát megigazítom, és kihagyja Krisztust. Aki ismeri Isten törvényét, azt a Szentlélek a törvény által Krisztushoz vezeti, ha őszinte magával, és belátja, hogy én e szerint nem tudok élni.

Negyedszer: a farizeusok a törvényt szerették mások elítélésére használni, mint ahogyan azt a paráznaságon kapott nő esete is mutatta. A nőt azonnal vitték elítélni (bár a férfit elhagyták valahol), és Krisztust kísértették, mintha azt mondták volna, hogy: na, Jézus, most hirdesd nekünk az evangéliumot. Mózes azt mondja: meg kell kövezni. És Te most mit mondasz? Mi Krisztus válasza a törvény ítélkezésre való használatára? Nem ítéli el a bíróságot, de azt, hogy valaki szeret törvényeskedni, másokat elítélni, azt igen. Erre Krisztusnak csak az a válasza, amit ott és akkor is mondott: „*aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ*”. Azaz Megváltónk arra mutatott rá, hogy a törvényt elsősorban önmagunk meg- és elítélésére kell használnunk, nem pedig a mások feletti ítélkezésre. Aki

büntelen közületek: magatokra használjátok a törvényt, mielőtt ezen a bűnös nőn alkalmazzatok. Ebben is különbözött Krisztus.

Ötödször: a bűnös emberi szív Isten törvényét is, ezt a jó dolgot, bűnös módon használja. Arra, hogy az isteni törvény által is önmagát dicsőítse. Hogyan? Úgy, hogy a törvény látszólagos megcselekvése által az ember hirdeti a saját jóságát. Látjátok, én mennyi jót tudok tenni? Jó cselekedeteit olyan értékeseknek tartja, hogy azokat, szerinte még Istennek is érdeknek kell tekintenie. Én annyira jó vagyok, hogy azt Istennek el kell ismernie érdeként. Úgy használja rosszra a bűnös emberi szív a törvényt, hogy azáltal mások fölé akar kerülni, mégpedig úgy, ahogy az előbb mondtam: el akar ítélni másokat a törvény által, ő bűnös, én nem, én tehát jobb vagyok, fölötte állok. A törvény betartásának célja a bűnös emberi szív számára az, hogy én boldog legyek, hogy én betartom a törvényt, és ezáltal nyerem el a boldogságot, és ezáltal nyerem el az üdvösséget. A törvény lelkisége azonban nem azonos a bűnös ember lelkiségével, és ezt Krisztus határozottan egyértelművé tette és teszi számunkra. Mert arra mutatott rá, hogy a törvény betöltése az Isten és emberek iránti, *„tisztá szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet”*. A bűnös szív a törvényt önmaga javára használja. Isten Lelke viszont a mások javára, arra, hogy szeressed Istent és szeressed felebarátodat. A szeretet pedig nem maga körül forog. Az Úr parancsainak való engedelmesség tehát nem önérdékünk, hanem Krisztus iránti szeretetünk kifejezése lehet a János 14,21 szerint: *„aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem”*. Isten törvényei nem a másik elítélésére tanítanak, hanem arra, hogy szeressem felebarátomat. Amikor Isten törvénye által esetleg bűnöt leplezünk is le valakinek az életében, azt sem ítékezés végett, hanem mentő szeretetből tehetjük, hogy az illető megtérjen és éljen. Mert a hívő ember sose hirdethet ítéletet a kegyelem és a megtérés lehetőségének felkínálása nélkül. Figyeljük meg a próféták írásait, mikor ítéletet hirdettek, utána Isten mindig kegyelmet is hirdetett általuk.

Látjuk tehát, hogy Krisztus mennyi mindenben másként értelmezte, használta Isten törvényét, mint a farizeusok és írástudók? Ezt ellenségei úgy értelmezték, hogy Ő el akarja törölni, érvénytelenné akarja tenni a törvényt. Valóban igaz lenne ez? A Krisztus által hirdetett kegyelem és szeretet felülírná Isten törvényét? Semmiképpen sem, sőt! A szeretet az, ami lélekkel tölti meg a törvényt. A törvény az evangélium része, nem lehet abból elhagyni. Hogy ezt jobban megértsük, hadd fogalmazzam meg a Testvéreknek az evangéliumot a törvény szemszögéből nézve. Először is mi az örömhír számunkra? Az az evangélium, hogy a törvény ítéletét, átkát, ami alatt élünk minden egyes nap törvényszegéseink miatt, Krisztus elszenvedte helyettünk és értünk a golgotai kereszten, magára vette a törvény átkát,

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

büntetését. Mivel az ítélet végrehajtatott, ezért többé mi már nem vagyunk a törvény átka alatt – tanítja Pál apostol. Isten nem büntet téged a törvény-szegéseid miatt. Másodszor: Isten elvárja tőlünk, hogy életünk során mindent az Ő akarata, parancsai szerint cselekedjünk úgy, ahogyan azt a törvényben elénk adta. Erre viszont mi képtelenek vagyunk, és ez ránk tud terhelődni, hívókra, hogy már megint vétkeztem, megint megszegtem az Úr parancsát. Az evangélium, az örömhír az, hogy Krisztus a törvény minden egyes betűjének eleget tett helyettünk is, és ezt az engedelmisségét nekünk tulajdonítja hit által, nekünk adja, mint ahogy az imádságban is hallhattuk, hogy minden Ő engedelmissége úgy tulajdoníttatik nekünk, mint hogyha mi soha semmilyen bűnt nem tettünk volna. Nem örömhír ez, a törvény általi örömhír? Harmadszor: romlott, bűnös természetünk miatt nem tudunk Isten törvénye szerint élni, mert az óember lázad Isten törvénye ellen, nem szereti azt, küzd ellene. Még ha a külső cselekedetek közül látszólag néhányat meg is tudunk tenni, akkor sem tudunk olyan lelkeséggel, szívvel, szeretettel és hittel cselekedni, amit Isten jogosan elvárna az Ővéitől, és Őhöz méltó lenne. Az evangélium, az örömhír ezzel kapcsolatban így hangzik: Krisztus új szívet ad nekünk, új emberi természetet, amely hajlandó és kész arra, hogy Isten parancsai szerint igyekezzon élni, még ha az számára továbbra is küzdelmes és nehéz. Megváltoztatja képességeinket az új természet által. Negyedszer: a világ úgy él, mint a bírák korában, amikor nem volt király Izráelben. Ki a törvényadó? A király. Ugyanígy manapság is a többség öntörvényűen él, a legtöbben nem fogadnak el semmilyen tekintélyt maguk felett. Az evangélium az, hogy Krisztusnak „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”, és Ő, mint a mindenség királya Isten törvényei szerint vezeti az Ő népét, országát, míg egyszer majd visszajön, és újjáteremti az egész világot, mégpedig olyannak, amelyben az üdvözülők tökéletesen engedelmeskedni fognak mindenben Isten parancsainak, mint ahogyan most az angyalok. Nem véletlenül imádkozzuk: „*legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is*”. Látjuk tehát, hogy az evangélium ilyen értelemben nem független a törvénytől, és ezért Krisztusnak nem állhatott szándékában annak eltörlése? A farizeusok azt hitték, hogy ők sokkal jobban odafigyelnek Isten törvényére, mint Krisztus, jobban szeretik Isten törvényét, és ezt akarták aggódásukkal kifejezni, hogy jaj, mit tesz Jézus, mi lesz majd a törvénnyel az evangélium által, és az ő életvitelük – szerintük – jobban érvényt szerez Isten törvényének, mint a Jézus által hirdetett tanítványi élet. De az előbb felsoroltakból látnunk kell, hogy ez nem igaz. Jézus Krisztus mindenkinél jobban odafigyelt arra, hogy Isten törvényét betöltse, és ezt tökéletesen meg is tette, hogy Isten törvényének érvényt szerezzen, arra minket alkalmasakká tegyen az újjászületés által, és végül a világot a szerint kormá-

nyozza. Nem volt igaz tehát, hogy a farizeusok jobban odafigyeltek Isten törvényére. Krisztus volt az, aki minden szempontból tekintettel is volt arra, és úgy élt.

Ezek után még egy dologra kell kitérnünk. A farizeusok és írástudók attól féltek, hogy Krisztus olyan hívó életre hívja el az embereket, amelyben nem lesznek szabályok, törvények vagy korlátok. Ezt röviden szabados életnek is szoktuk mondani. Ez azt is feltételezi, hogy a keresztyén szabadság a szabadossággal egyenlő. Tudjuk jól, hogy voltak olyanok, akik Krisztust ilyen étellel vádolták, nem szégyellték ezt ráaggatni megváltó Urunkra. A Lukács 7,34-ben Urunk maga beszél róluk, amikor elmondja álláspontjukat. Azt mondták: *„Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik, és ezt mondjátok: íme a falánk és borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja”*. Falánk, részeges, és erkölcstelen emberekkel barátkozik. Mi lesz az egyházzal, az igaz hittel, Isten törvényeivel, ha ez a mértéktelenség és erkölcstelenség eluralkodik benne, amit Krisztus mutat? Erre csak annyit felelhetünk az ige alapján, hogy azok, akik ilyennek képzelik el a keresztyén életet, nem ismerik igazából Krisztust, és nem értik Őt és a cselekedeteit. Mert bár Ő valóban evett és ivott, mégis ezt egyrészt mértéktelenen, Isten iránti hálaadással tette – gondoljuk meg, hogy a kenyér megtörése előtt mindig hálát adott –, és úgy evett-ivott, hogy azzal dicsőítette a mennyei Atyát. Másrészt pedig a bűnösökkel volt együtt, igen, de nem azért, hogy tetteiket utánozza, vagy bűneiket igazolja, hanem hogy felemelje őket erkölcstelenségükből, megszabadítva őket bűneikből új életet adva nekik. A korábban említett dolog, hogy Krisztus az újjászületett hívó embert Isten parancsaiban és törvényeiben akarja járatni, erre a dologra is érvényes. Ő azért hívta el Mátét, hogy az otthagyja a lopást, és otthagyja a törvénytelen adószedést. Azért hívott el paráznákat, hogy ők befejezzék az erkölcstelenséget. Bár a világtörténelemben többen is akartak szabados életet élni az evangéliumra hivatkozva, de ezekben az ideológiákban inkább a bűnös emberi erkölcstelenség mutatkozott meg, és az, hogy semmilyen igát nem képes elviselni a bűnös ember, csak azt, ami saját bűnös vágyait kielégíti. Krisztus ellenben arra szólít fel minket, hogy vegyük fel az Ő igáját, amelyet Ő segít nekünk hordozni. Tehát a hívó ember nem élhet korlátok, isteni törvények nélkül. A megváltott ember szabadsága nem mindentől való függetlenséget jelent, hanem szabadságot a bűn cselekvésétől, és az Úr szeretete által emelt korlátokat, amelyeken belül viszont szabadon mozoghat.

Krisztus tehát azt mondja nekünk: *„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem.”* Mi következik mindezekből ránk nézve, Testvérek? Először is az, hogy ne gondoljunk mi semmi olyasmit, hogy

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

Krisztus valamilyen formában Isten törvénye ellen lenne, erre buzdítani minket, hogy tőlünk olyan hívő életet vár, amelyben megszegnénk nekünk adott, és az Újszövetségben is érvényben lévő parancsait (itt nem az áldozásokról van szó, mert azokat már eltörölte, beteljesítette ott nagypénteken). A többi, nagyon sok érvényben maradt, és azok ellen minket nem látít Isten. A Róma 7,12 szerint a törvényt nekünk is szentnek, igaznak és jónak kell tartanunk. El kell határolódnunk a világias hívő élettől, attól a lelkilettől, amely számára semmi sem szent, amely inkább a saját kívánságaihoz igazítja azt, hogy mi a jó és megengedett egy hívő számára, mintsem Isten parancsaihoz. De óvakodnunk kell attól is, hogy a törvényeskedés bűnébe essünk, és farizeusként értelmezzük és alkalmazzuk Isten törvényeit, amire korábban hallhattunk példákat.

Továbbá arra is bátorít minket Krisztusnak ez a kijelentése, hogy hirdessük az evangéliumot úgy, ahogyan Urunk is tette, a törvényt pedig szeretettel használjuk úgy, mint ami leleplezi elsősorban a bennünk lévő bűnt, és Krisztushoz vezet el minket (nem pedig mások fölötti ítélkezésre vagy öngazultságra). Hívőként használjuk Isten törvényét arra, hogy megtanuljuk általa azt, hogy hogyan szeressük Istent és felebarátunkat. Mert ebben a törvény segít a hívő embernek: megtanulni azt, hogyan szeressek. Óvakodjunk a farizeusságtól, törekedjünk a törvény nem látszólagos, hanem szívbeli követésére, figyelve annak lelkiletére, magára a törvényadóra. Kövessük megváltó Urunkat az Ő irgalmasságában, szeretetében, engedelmességében. Kívánom, hogy Isten Szentlelke adja ezt meg nekünk, segítsen, naponként bölcsességet adva, hogy hogyan is tudjunk mi követni megváltó Urunkat Isten útjain, amelyeket elénk ad akár a törvény, akár az evangélium!

Imádkozzunk!

Mindenható Urunk, Istenünk, először is alázattal Eléd borulunk, és elismerjük hatalmadat, fenségedet, dicsőségedet, és azt, hogy Neked van egyedül jogod arra, hogy törvényt szabjál ennek a világnak, és itt nem a természeti törvényekre gondolunk, hanem a nekünk adott erkölcsiekre. Egyedül Te vagy a törvényadó, aki mindent tökéletesen és jól tudsz elrendelni és megparancsolni nekünk. Ugyanakkor halljuk az Ige figyelmeztetését, hogy a törvény halott Lélek nélkül. Ez beigazolódik minden egyes nap, amikor nem úgy használjuk, ahogyan Te elrendelted, amikor egymás feletti ítélkezésre, önmagunk fényezésére, öngazultságunk hangoztatására használjuk.

Bocsásd meg, hogy azt, ami „szent és igaz és jó”, a Te törvényedet, ilyen bűnös módon használjuk. De köszönjük, hogy Krisztus eljött, és megmutatta a törvény igazi értelmét, és Téged magad, aki mögötte állsz, a

Szentlelket. És tudjuk, hogy bár a törvény halott önmagában, de a Lélek megeleveníti, és általa el tud vezetni minket megváltó Urunkhoz, meg tud tanítani a szeretetre, a Te utaidra, és segít abban, hogyan tiszteljük és szeressünk Téged is. Szeretnénk, hogyha megváltoztatnád a mi szívünket, gondolatainkat, értelmünket, és egyre inkább Krisztushoz tennél minket hasonlónak, hogy mi is így tudjunk élni, követni és Téged dicsőíteni, még akkor is, amikor esetleg törvénytelenességgel vagy tiszteletlenséggel vádolnak bennünket azért, mert az evangéliumhoz ragaszkodunk. Segíts, Urunk, hogy így is tudjunk követni megváltó Urunkat. És köszönjük a Te irgalmasdat és kegyelmedet, hogy Krisztus érdemére tekintettel, hogy nem kéred tőlünk számon a törvény tökéletes betöltését, hogy nekünk adtad ingyen kegyelemből az igazságot, tökéletes engedelmisségedet, és köszönjük, hogy új emberré tettél, hogy aszerint képesek legyünk élni, még hogyha ez küzdelmekkel és nehézségekkel is jár számunkra.

Kérünk Téged, hogy valóban hadd tudjunk úgy a világ világosságává és sóvá válni, hogy az emberek nemcsak hallva tőlünk beszédünket, hanem látva jó cselekedeteinket, dicsőítsenek Téged, mennyei Atyánkat. Köszönjük mindazokat az alkalmakat, amikor ez megtörténhetett. Köszönjük azokat a hívő testvéreinket, akik ezekben előttünk jártak, és példánk lehetnek. De könyörgünk, Urunk, Szentlélekért, hisz Dávid maga is úgy kért Téged, hogy az *„engedelmesség lelkével támogass engem”*, szükségünk van nekünk is a Szentlélek munkáira.

Könyörgünk, hogy formáld át életünket, hogy ne a törvénytől való félelem, hanem az evangélium öröme mutakozzék meg azon keresztül. Így kérünk, hogy tegyél minket otthonainkban, itt a gyülekezetben, munkahelyeinken, iskolánkban is a Te gyermekeiddé, olyanokká, mint akik Téged szeretnek, és akiknek nem nehéz a Te parancsaidat cselekedni, mert törvényeidet a mi szívünkbe írod a Szentlélek munkája által.

Kérünk, hogy áldj meg mindannyiunkat abban a helyzetben, amiben vagyunk: vigasztald gyászolóinkat, gyógyítsd betegeinket, segítsd a vizsgázókat, diákjainkat, áldd meg majd a felvételiket. Könyörülj családjainkon, áldd meg a házasságokat, a gyermekeket, a szülők és gyermekek kapcsolatát, a hitben való együttélést otthon és itt a gyülekezetben, és könyörgünk, hogy mindenben mutass utat, legyél Te minden számunkra.

Köszönjük az ígéretet, hogy velünk maradsz minden napon, és hogy ez a Te velünk lételed a Te munkádat, kegyelmedet, irgalmasdat jelenti, azt, hogy az Igében megmutatod, kijelented magadat nekünk, és a Szentlélek is elvégzi a maga munkáját a Te dicsőségedre. Kérünk, segíts nekünk is ebben reménykedni, nem megfáradni vagy ellustulni, hanem törekedni arra, hogy elérjük a célt, amelyet kitűztél elénk, és valóban nem hátra nézni, hanem arra, hogyan tudunk Téged követni.

15. „NEM JÖTTEM, HOGY ELTÖRÖLJEM!”

Így maradj velünk kegyelmeddel, hordozz minket tenyereden Krisztusért, a mi megváltó Urunkért!

Ámen.

1. ének

1. Aki nem jár hitlenek tanácsán,
És meg nem áll a bűnösök után,
A csúfolóknak nem ül ő székében,
De gyönyörködik az Úr törvényében,
És arra gondja mind éjjel, nappal:
Ez ily ember nagy boldog bizonyyal.

2. Mert ő olyan, mint a jó termőfa,
Mely a víz mellett vagyon plántálva,
Ő idejében meghozza gyümölcsét,
És el nem szokta hullatni levelét;
Ekképpen amit ez ember végez,
Minden dolgában megyen jó véghez.